

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12898

гр. София, 02.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
закрито заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

като разглежда дело номер **2421** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на М. З. И. Х. гражданин на Е. срещу отказ от 01.02.2026г. за издаване на виза тип Д на КДЛ при Консулството на РБ в Е..

С определение №9560 от 11.03.2026г. на оспорващия е дадена възможност в 7-дневен срок да посочи кои негови основни права са засегнати от отказа с оглед допустимостта по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ на жалбата.

С молба от 01.04.2026г. адв.Б. -процесуален представител на оспорващия -е посочил, че е засегнато правото по чл.8 от ЕКЗПЧОС на зачитане на личен и семеен живот като го е обосновал с това, че лицето иска да работи в РБ. Допълва се и нарушено право по чл.13 на ефективни правни средства за защита, както и по чл.14 забрана за дискриминация.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ на първо място е длъжен да направи проверка дали подадената жалба е допустима на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Съгласно посочената разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ /виза Д/ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Съдът намира, че в случая с оспорения отказ не са засягат защитени от ЕКПЧ права, заявлението е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") и съдебното производство е недопустимо на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Следва да се подчертае, че независимо от изброените права по чл.8, чл.13 и чл.14 от ЕКПЧ и опита привидно да се обуслови нарушение с отказа на същите- видно от преписката жалбоподателят е лице, които иска да работи в РБ и на същото е представен дотъп до пазара на труда на основание чл.24И от ЗЧРБ, за който е кандидатствал като работник в строителството, но тези права не са основни по ЕКЗПЧ. Право на жалба се предоставя само за основани права, каквото не е процесното. Дали е накърнено или не с отказа -не е въпрос по същество. При решаването на спора по същество- определящо е да може съдът да има вариант за произнасянето както в посока отхвърляне на жалбата, така и на уважаване на същата. След като изначално е ясно, че правото не е основно -дали е засегнато или не - е ирелевантно. Да се дава ход по

същество в посочената хипотеза - е пилене на процесуално време, както и привидност в очакванията на страната. Ето защо съдът не споделя тази част от съдебната практика, че това е въпрос по същество след като няма вариант за уважаване на жалбата. Трябва да се подчертае и че се касае за законово ограничения за оспорване само касателно виза Д, не и относно друг вид виза. Формирана е и друга съдебна практика, че при намерения за трудова заетост –при отказ, няма допустимост на жалбата, тъй като не се засяга основно право. Определение № 11956 от 06.11.2024г. на по адм. д. № 10551/ 2024 г. на ВАС, Трето отделение, Определение №7964 от 26.06.2024г. по дело 6409/24г. Шо, Определение №8750 от 23.09.2025г. № 8989/2025 г. на ВАС, като и константната практика на АССГ/.

Общозвестно е, че при подобни откази мотивацията на органа е отрицателното становище на ДАНС /поради съмнения за миграция/, направено по електронната съгласувателна процедура и това е именно въпрос по същество, ако жалбата беше допустима. Посочи се, че за да се допусне до разглеждане жалба с привидно засегнато основно право, за да се установи, че не е такова и да се отхвърли същата, а не изначално да се остави без разглеждане - би накърнило и очакванията на страната евентуално да се уважи жалбата й, което в посочената хипотеза е изключено. Жалбоподателят няма лице от семейния си кръг, български гражданин, за да е засегнато правото му на личен живот чрез осуетяване на поддържането на контакт. Няма и засегнато право на ефективен съдебен процес, тъй като има законово регламентирана хипотеза от недопустимост до съдебно оспорване. Не е ясно забраната за дискриминация, която се релевира на какъв признак се основава /тъй като са изброени всички възможни основания/ -дали е с оглед вида на визата, че при С има право на съдебно оспорване, а при Д -е по изключение.

На последно място трябва да се подчертае, че въведения праг за оспорване е именно не каквото и да е право, а основно и защитимо по ЕКПЧ. В подкрепа на изложеното е и §.56 от Решение от 8.01.2009 г. на ЕСПЧ по делото на В. срещу България, по жалба № 72636/2001г., където съдът сочи, че „жалбоподателят е бил лишен от възможността да заема своя пост на длъжностно лице или да намери друга работа за известен период от време, възможности, които по принцип не са гарантирани от Конвенцията“..

Следователно –жалбата е недопустима и следва да се остави без разглеждане, съответно производството да се прекрати.

Така мотивиран и на основание чл. 159, ал. 1, т. 1 от АПК СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима жалбата на М. З. И. Х. гражданин на Е. срещу отказ от 01.02.2026г. за издаване на виза тип Д на КДЛ при Консулството на РБ в Е..

ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

Определението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 7 - дневен срок от съобщението за постановяването му до страните. Препис от определението на страните.

Съдия: